

Hiszek Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!

Ige: Amikor a tanítványok a közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, és írástudókat is, akik vitatkoztak velük. Amikor a sokaság meglátta őt, mindjárt meglepődtek, majd elébe siettek, és köszöntötték. Ő pedig megkérdezte tőlük: Mit vitatkoztok velük? És valaki a sokaságból így válaszolt: Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van, és valahányszor ez erőt vesz rajta, földre teperi, ő pedig tajtézik, a fogát csikorgatja, és megmerevedik. Mondtam a tanítványaidnak, hogy üzzék ki, de nem tudták. Ő erre azt mondta: Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedjelek el titeket? Vezessétek hozzám! Odavitték, és ahogy meglátta őt a lélek, azonnal erőt vett a fiún, úgy, hogy az földre esve fetrengett és tajtékozott. És Jézus megkérdezte az apját: Mióta van ez így? Ő pedig azt mondta: Gyermeksége óta. És sokszor vetette őt tűzbe is, vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülj rajtunk! Jézus pedig azt mondta neki: Hogy tehetsz-e valamit? Minden lehetséges a hívőnek! A gyermek apja pedig könnyek között tüstént így kiáltott: Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemben! Jézus pedig, amikor látta, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan lelket, és azt mondta neki: Te néma és süket lélek, parancsolom neked, hogy menj ki belőle, és többé vissza ne térj! Ekkor az kiáltás és erős rángások közepette kiment, a gyermek pedig olyan lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondták, hogy meghalt. Jézus pedig megfogta a kezét, fölemelte, mire az talpra állt. Amikor azután bement a házba, a tanítványai megkérdezték őt maguk között: Mi miért nem üzhettük ki azt? Ő pedig azt mondta nekik: Ezt a fajtát semmivel sem lehet kiűzni, csak imádsággal. Márk 9: 14 – 32.

Szeretett testvéreim! Az Ige évében és nagyböjt 4. úrnapiján szükség volna, hogy az Úrtól nekünk adott tükör által felismerjük Mindenható Urunkat, amint ő köztünk és bennünk cselekszik. Tudom, hogy Krisztus köztünk és bennünk való folyamatos cselekvését millió és egy dolog cáfolja meg, mintha ő nem volna köztünk, nem cselekedne értünk úgy a külső, mint a belső világunkban; különösen most, amikor kimondva szembesülünk ezzel az ellentmondásos igazsággal.

Bizonyára némelyek felfigyeltek arra, hogy alapigénkben egy süketnéma fiú meggyógyítása történik, ez van a középpontban és bizony a múlt vasárnap is egy Jézushoz vitt süketnéma meggyógyulásáról hallhattunk. Akkor a legfőbb üzenet az volt a számunkra, hogy kitartóan könyörögjünk azért, hogy mennyei Atyánk nyissa meg számunkra a mennyeknek országát, bennünket pedig nyisson meg Krisztus számára, mert mi a kegyelem Istenének e kettős megnyitása nélkül nem tudunk megnyílni.

Böjt 3. úrnapiján láttuk és hallottuk, hogy Szabadító és Megváltó Urunknak mit kell tennie ahhoz, hogy kivezessen bennünket abból a jelenvaló gonosz világból, amely bennünket megvakít, megsüketít, megnémít és a teljes sötétség tudatlanságába, minden lehetséges tévelygésbe beletaszít, hogy ott, mint egy végtelen veremben örökre rabosítson.

Jézus tanítványai testközelből látták örök Szabadítónkat cselekedni. Hárman közülük vele voltak a Tábor hegyén, ahol az Isten Fia Jézus a szemük láttára átlényegült, az ő isteni formájában mennyeivé lett. Miközben Krisztus Jézus a hegyen volt mert örökkévaló lényegében mutatkozott a három tanítvány tanú előtt, ugyanannak a hegynek a völgyében nem kis káosz bontakozott ki az ott lent maradt tanítványai és a farizeusi írástudó ellenfeleik között. Abban nagy tébolydában a vitájuknak egyetlen lényegi kérdése volt, ami így szólt:

- Mi miért nem üzhettük ki azt? Mk 9: 28.

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy nekünk miért nem sikerült, nekünk miért nem engedelmeskedett az a tisztátalan démon, aki azt a szerencsétlen fiút tűzbe és vízbe dobta, hogy megölje, de addig is süket-némává tette? Miért nem voltunk képesek segíteni azon a megnyomorított családon?

Jézus tanítványainak mondott válasza akkor és ott az volt, hogy azért, mert elszánt, kitartó böjttel és könyörgő kiáltásokkal Istentől nem kértetek hozzá hatalmat, nem nyíltatok meg könyörgésekben az Atyának, ő pedig nem nyitotta meg nektek a mennyei erőket.

Magyarul, nem tanultatok meg semmit a süket-néma ember meggyógyításának esetéből. Nem fogtátok fel, hogy nem babra megy a játék, hanem az alvilág küzd a pokol minden hatalmával Isten ellen és ebben az ádáz háborúban, mivel Istent nem bánthatja vesztes ellenfele, a Sátán, embereket fal fel tomboló haragjában, de előtte megkötözve tűzbe és vízbe veti, süketté, némává, vakká és tévelygővé teszi, az áldozata pedig semmit nem tehet ellene.

Szeretett testvéreim! Napjainkban ugyanannak a világnak, ami akkor és ott Jézus elé tárult, most pedig mi élünk is, pontosan ugyanaz a szemrehányást tevő, vádoló és elítélő kérdése van hozzánk, Jézus Krisztus mai tanítványaihoz, és természetesen a keresztyéninek mondott civilizációhoz:

- Keresztyének! Nektek miért nem sikerült, miért nem engedelmeskedett nektek a ti Krisztusotok által legyőzött ördög, az a tisztátalan démon, aki ezt a szerencsétlen emberiséget az ő egész történelme során tűzbe és vízbe dobta, hogy megölje, de addig is vakká, tudatlanná, süketté és mostanra pedig tökéletes némává is tette, hisz teljesen kioltotta belőle az evangélium diadalát és szelíd hangját?

Nos nincs ennél fájóbb kérdés, amit a szememre hányva és felettem ítéletet kimondva hallok itt bent a szívemben, és most egyáltalán nem számít, hogy vitatkozó farizeus, vagy gyötrődő tanítvány kérdezi, ellenség vagy testvéri barát, mert a kérdés önmagában is igaz és jogos.

Olyan vagyok, mint a történetünk édesapája, aki ott áll abban a tömegben, amelyet Jézus annak a hitetlen nemzedéknek nevez, amelynek eltűrése és hordozása az a kínzó kereszt, amely elmondhatatlan gyötrelmet jelent neki, minden egyes pillanatban, ezért kiált fel így:

- Ó, hitetlen, hűtlen és álnok nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedjelek el titeket? Mk 9: 19.

Egzisztenciális kérdésre Krisztus egzisztenciális kérdéssel válaszol! A világ egzisztenciális kérdése a Krisztus keresztyén népének szegezve ez:

- miért nem sikerült meggyógyítanotok ezt a világot? Mindenható Urunk pedig visszakérdez és ezt mondja:
- meddig szenvedjelek el még titeket ebben a hitetlen, hűtlen és álnok állapototokban?

Mennyei Atyánk szól és válaszával keresi a szívünket! Az ő nekünk adott válasza az Isten Fia Messiás Jézus, aki következőt parancsolja:

- Hozzátok hozzám! A történet szerint akkor és ott azt a megszállott fiút Jézushoz vitték és ezzel a következő dialógus története kezdődött el:

Amint meglátta Jézust a tisztátalan lélek, azonnal erőt vett a fiún, úgy, hogy az földre esve fetrengett és tajtékozott. Ekkor Jézus megkérdezte az apját:

- Mióta van ez így? Ő pedig, - vagyis az édesapja - azt mondta:
- Gyermeksége óta. És sokszor vetette őt tűzbe is, vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülj rajtunk! Jézus pedig azt mondta neki:
- Hát azt kérded tőlem, hogy én tehetek-e valamit? Minden lehetséges a hívőnek! A gyermek apja pedig könnyek között tüstént így kiáltott:
- Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitlenségemben!

Jézus pedig, amikor látta, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan lelket, és azt mondta neki:

- Te néma és süket lélek, parancsolom neked, hogy menj ki belőle, és többé vissza ne térj! Ekkor az kiáltás és erős rángások közepette kiment, a gyermek pedig olyan lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondták, hogy meghalt. Jézus pedig megfogta a kezét, fölemelte, mire az talpra állt. Mk 9: 21 – 27.

Vajon látjátok és halljátok-e, hogy mi történik? Most vagyunk ott, hogy ott, ahol Mindenható Urunk egészen közelvalóként van jelen, az embert, vagy embereket megszálló gonosz pedig ekkor igencsak látványos elterelést produkál, hogy mindaz, amit látunk, hallunk, érzünk arról győzzön meg, hogy Krisztus nem jött el testben a mi megváltásunkra és üdvözítésünkre. Ő nincs jelen, hogy megsegítene, úgy hagyott el, mint aki sohasem létezett. Annak a pokolian szenvedő gyermeknek a közeli látványa azt műveli velünk, hogy ne higgyünk és ne bízunk abban az Istenben, akit az Isten Fia Messiás Jézus mennyei Atyánkká tett. A rángatózó gyermek gyötrelmet okozó látványa a gonosz részéről azért van, hogy ne bizzunk meg az éppen velünk beszélő Jézus Krisztusban, hanem erős kételyeink legyenek vele kapcsolatosan, oly annyira, hogy a szenvedést látva csak azt kívánjuk, hogy bárhogyan, de már legyen hamar vége.

„A bárhogyan, de már hamar legyen vége” tébolyodott idejét éljük. Bizony testvéreim, még neve is ennek az létérzésnek, az úgynevezett „cancel culture” a „Töröljük el a kultúrát!” Az eltörlés kultúrája vagy az eltörlés civilizációja ez! Tehát sok milliárd szenvedő társunk érzi ezt pontosan így, sokan pedig nemcsak kimondják, de teljesen elkábított állapotban, mindent feladva beledőlnek a „Töröljük el a kultúrát!” halálba.

Bizony a Jézus előtt álló édesapa is, aki látta a fiát tűzbe esni, vagy majdnem vízbe fulladni és minden egyes nap szenvedni már a teljes feladás szakédkjának a szélén dölingélt.

Mond, látod ezt az embert? Látod-e, hogy mi történik vele, körülötte és benne? Hallod-e a farizeusok tomboló kórusát; hallod a szidalmakkal és vádakkal fűszerezett kiabálásukat, ahogyan gyalázzák Jézust és kudarcot vallott tanítványait? Vajon, mit ordítanak annak a szerencsétlen apának az arcába?

Ugyanakkor látod-e a magukat megvédeni akaró tehetetlen és szégyent vallott tanítványokat, akikben megbízott annak a fiúnak az édesapja? Mit mondanak ők? Egy dologra gondolhatunk ennek a kérdésnek a hallatán, hogy a tanítványok önmarcangolva, magukat ismételve ezt kérdezték maguktól:

- Most miért nem tudtuk megtenni, mi történt azzal a hatalommal, amit Jézus adott nekünk, hogy még a tisztátalan lelkek is engedtek nekünk, de most ellenünk álltak (...)?

Vajon, azok az önmarcangoló és félelmeiktől átjárt tanítványok, milyen hatással voltak a kétségbeesett édesapára? Hát az öklüket rázó írástudók és farizeusok, akiknek semmit sem számított, hogy az oroszlán egyszerre két juhot is előttük marcangol szét. Ezt csak azért mondom, hogy érzékeltessem, hogy annak az édesapának milyen kevés kellett ahhoz, hogy végleg elessen.

A tanítványok tehát addig ismételték önmarcangoló kérdésüket, amíg az Úr megékezett és ott abban a házban szemtől szembe megkérdezték tőle. Most tehát Urunk Jézussal együtt a külső zajos káosztól elválasztva itt vagyunk a házban szemtől szembe vele és a válasza így szól:

¹ Visszatérek pedig a hetven [tanítvány] örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által! Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. Íme adok nektek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat nektek. De azon ne örüljétek, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. Azon órában örvendezte Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. Luk 10: 17 – 21.

- Ezt a fajtát semmivel sem lehet kiűzni, csupán csak könyörgéssel² és böjttel³! Mk 9: 29. A Jézus által elének állított böjtölve könyörgés az ellenünk küzdő gonosz elleni harc két olyan fegyvere, amelyet Krisztusnak csak a leghűségesebb, leg elszántabb katonái nem hagynak el a kísértések heves összecsapásaiban. Az a kísértés, amiben a böjtölve történő imának kellene részt vennie az ellenség soraiban minden esetben a békességnek látszó jóléti nyugalom. Ez annak a Dávid királynak az állapota, aki Jeruzsálemben a palotája felső tornácán sétálva meglátja a szomszédjában fürdő Betsabét, akinek hites Ura, Izrael hős katonája éppen az Úr harcát vívja Ammon ellen a harcmezőn rabba erődített falai alatt. A gyönyörű Betsabé Jeruzsálem látszólagos békéjében saját testét dédelgetve fürdik Dávid gyönyörrel eltel szemei előtt. Mond, csakugyan csak rabba falai alatt dúlt a háború? Nem kedves atyámfia, pontosan az a háború dúlt Jeruzsálemben is, sőt abban az órában is, amikor Dávid a Betsabéval való szeremben házasságot tört. Akkor és ott, noha kipróbált harcosa volt az Úrnak ez a Dávid, ő mégis letette a böjtölve könyörgés fegyvereit, azokkal nem ütött részt az ellenségen így az ellenség vett erőt Dávidon a paráznság bűne által.

Bizony testvérem, pontosan ilyen megsebzett és sárba taszított Dávid a Krisztus keresztyén népe; ezek vagyunk mi. Közel 35 éve azt hittük el magunkkal, hogy béke van nálunk és sétálhatunk a mi dicső Jeruzsálemünk magaslatain, legeltethetjük a szemünket a felajánlkozó gyönyörökben. Megtettük és észre sem vettük, hogy ezen fronton lekaszabolt a Sátán, úgyannyira, hogy már nincs, aki a böjtölve kiáltó könyörgések fegyverzetében a várfal törésére álljon.

Pontosan így jutottunk el annak az édesapának az állapotába, aki ott áll Jézussal szemtől szembe és egyedül csak Jézuson múlik, hogy engedi a mélybe zuhanni a várfal ormáról, vagy Igéjével utána nyúl és megtartja. Jézus tehát megkérdez:

- Mióta van ez így? Akkor az apa ezt válaszolta: Gyermeksége óta. És sokszor vetette már őt tűzbe is, vízbe is, hogy elpusztítsa; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülj rajtunk! Jézus pedig visszakérdezett és így szólt:
- Hogy tehetek-e valamit? Minden lehetséges a hívőnek!

El tudod gondolni, hogy mi történt volna azzal az emberrel és a fiával, ha Jézus a szemébe mondja, hogy hitetlen, hűtlen és álnok vagy, meddig kell még elszenvedjelek? Áldott legyen az Isten, minden vigasztalás Atyja, hogy nem ezt vetette Krisztus annak az apának a szemére, hanem megszanva az elveszett voltukat, a biztatásával ragadta meg azt az édesapát, ezért ezt mondta neki:

- Minden lehetséges a hívőnek!

Jézus akkor és ott annak embernek, halló fület és értő szívet is adott a biztatásával, ezért ő azonnal ráhangolódott az Isten Fia Messiás Jézus Igéjére és könnyei között egzisztenciális könyörgéssé fogalmazta:

- Hiszek Uram, légy segítségül az én hitetlenségemnek!

Az Úr minden biztonnyal meghallgatta ezt a könyörgést és a hitetlen-hit meglátta az Isten nagy szabadítását.

Cselekedje az Úr, hogy ez a könnyeinkkel együtt felfakadó könyörgés és Urunk nagy szabadítása ma a miénk legyen! Ámen.

² ἡ προσευχή, -ῆς (hé proseeukhé, -ész) 1) imádkozás 2) imádság, ima

³ ἡ νηστεία, -ας (hé neszteaia, -asz) böjt, ételtől való tartózkodás